

N.º SOLT
5
CÉNTIMS

Veu de la Plana

SEMANARI DEFENSOR DELS INTERESOS REGIONALS

N.º SOLT
5
CÉNTIMS

SOSCRIPCIÓ

Castelló, al mes..... 0'25 ptas.
Fora, trimestre..... 1 » »

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

COLÓN, 17, 2.

Tota la correspondencia a la Administració

SE PUBLICA TOTS ELS DISAPTES

No se tornen els originals en cara que no
se publiquen

Els funerals de «Xenius»

Volíem fer punt final en la polémica que sostenim en *El Clamor*. Més mos han quedat sorpresos ¿y perquè no diro?—son flaqueses humanes—un poquet orgullosos al vore que mos dedica en el número del 29 passat, res menys que dos columnes saceretes y en primera plana.

Comença ab un epígraf, qu'envajaría Juvenal, y diu que VEU DE LA PLANA s'ha posat la capuja de penitent, s'ha cubert el cap de cèndra y en una calavera en les mans, y en la mirá baixa, ha dirigit sons pasos arrepentits cap al desért.

Després d'unes cuantes roses, la mamprén contra la «VEU...» pa dir: «El articulista de *El Clamor* no ha leido esa última obra (*La Taberna*), pero el de la VEU que seguramente la ha leido, no ha sabido digerirla. Seguramente (*y van dos*) que Zola es demasiado para su cacúmen». Ací tenim una confessió honrosa, pero després ve la consolació.

Dotze renglons més avall se pregunta: «¿Ha leido el articulista las obras de Zola?... Lo dudamos».

Pero, senyor meu ¿en qué quedem? ¿Les havem llegit o no les havem llegit? ¿Cavallers, qui compra un llo? Es pintoresch vore les volteretes que pega pa dir en sustancia lo que nosaltres ya diguerem, que Zola contribuí moltissim en la milloració del obrer francès.

Ab eixa llaugera ironia que nos recorda a Voltaire mos diu: «querido compañero». No podèm menys d'agrahir estos palmaetes a la espal-la. Seguix dient: «Y continuamos pensando que la VEU ofende que la VEU insulta a la mujer castellonense.

¿Qué es eso del 79 por 100 que no saben leer y escribir?»

Nosaltres, que copieren este dato d' una estadística oficial, davant d' aquèstes paraules gròsses, d'aquèstos trons y rellàmps que nos recorden el Sinai mos capdellem plens de temor y mos preguntém si *La Provincia* y *El Pueblo* de Valencia, dia 19 corrents (si mal no recordém) que també publicaren la tal estadística, y passá llavors sens l' apocalíptica protésta d' ara, també hauràn ofès, també hauràn insultat a la dona castellonénca. A continuació, en paràgrafs anfibològichs ensenya a tot hom una nova manera de fer estadístiques que nosaltres mos permitim brindar al Institut Geografich y Estadístich per si té a be admètrela ya qu' es tan original. Lo que no sabiem s' havera dit dende que l' mond es mond es que una dona s' avergonyira de consab llegir y escriure. fessar que (Amich... eixa no còla).

Mes avant parla de «CUARENTA Y DOS ESCUELAS, si no recordamos mal, mayor número del que a Castellón por su censo de población le corresponde». Els datos en que s' apoya son un poch atrassats; se referixen a la lley Moyano, del 57. Creem que Castelló deu aspirar a més.

Nosaltres se cuidém molt, moltísim de senyalar a ningú. A pesar d' aixó mos diu també algo de «la placa de plata que nuestro jefe don Fernando Gasset recibió de manos del profesorado». Mos havem quedat maravellats davant de tal preuada joya y havem sentit profonda emoció al compèndre tot lo que significa. ¡Oh «Xenius», «Xenius»! Ignoraves acàs lo de «la placa?»

Casi al remat se declare *El Clamor* molt satisfet, més que chiquet en botes nòves, perque segons diu, nosaltres havem rectificat lo que pri-

merament diguerem. ¡Com llevarlì tal soroll...! nosaltres estem també contents de l' alegría general que reina en *El Clamor* y mos felicitem d' haver contribuit a ellà.

En el penúltim paràgraf diu així: «Segurament (*y van...*) que el articulista no sabe lo que con estas palabras ha querido decir. Deben perdonárselo tanto los obreros como las mujeres».

¡Cóm no soltar les llàgrimes d' agrahiment al vore tanta generositat! ¡Cóm no donarli les gracies per dirnos primer que tenim cap de suro y després parodian les darreres paraules del Màrtir del Gòlgota afegix desinteresadament «Deben perdonárselo tanto los obreros como las mujeres».

¡Ah «*Xenius, Xenius*», ya pots entonar el «Misserére»!

Y acava dient... «de aquel fantasmagòrico articulista que seguramente (*y van...*) arrojó a las cuartillas los averiados pensamientos de un cerebro enfermo y con delirio de sabiduría en escabeche». Esta paraula darrera, en permís de *El Clamor* creem que no es molt académica... pero te raó, eixa mala persona de *Xenius* se mereix aixó y més.

Acabà l' article, cavallers, y com haurán notat els que haiguen seguit el curs d' esta polémica, la segon part de *El Clamor* ya no li llança excomunións a *Xenius* ni li diu piropos com aquell de que se revolcava entre la gent de l' hampa, Ha amanat prou, algo es algo.

Acabà l' article, llàstima que no el puguen llegir tots els sòcriptors de *El Clamor*, y no diu res de «florete», «cuchillo del chulo», «es preciso ser bien educados», «pinitos de hombre», etc., etc. Se contenta en creure «que, en el sainete de la vida, nadie